

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 209/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov

██████████, ██████████, ██████████,
██████████, ██████████, ██████████, ██████████, a ██████████,
██████████, ██████████,

██████████, ██████████, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry – národnej protizločineckej jednotky – odboru Západ v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-280/NKA-ZA2-2019 a proti postupu a prípisu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 45/19/1000-60 z 23. júla 2021 takto

rozhodol:

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevychováje.**
2. Ústavnú sťažnosť **odmieta.**

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 30. augusta 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry – národnej protizločineckej jednotky – odboru Západ

(ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-280/NKA-ZA2-2019 (ďalej len „napadnuté konanie vyšetrovateľa“) a postupom a prípisom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) č. k. VII/1 Gv 45/19/1000-60 z 23. júla 2021 (ďalej len „napadnutý prípis úradu špeciálnej prokuratúry“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 22. januára 2019 vyšetrovateľ v napadnutom konaní podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol sťažovateľom obvinenie za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), § 14 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] aj za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

2.1. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] podaním z 10. júna 2021 požiadal podľa § 210 Trestného poriadku príslušného dozorového prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry o preskúmanie postupu policajta, resp. o odstránenie prierahov v napadnutom konaní vyšetrovateľa.

2.2. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] podaním z 21. júna 2021 požiadal podľa § 210 Trestného poriadku príslušného dozorového prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry o preskúmanie postupu policajta, resp. o odstránenie prierahov v napadnutom konaní vyšetrovateľa.

2.3. Dozorový prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry napadnutým prípisom z 23. júla 2021 v podstatnom poukázal na dosiaľ vykonané procesné úkony, informoval sťažovateľov, že predmetná trestná vec je pripravovaná na preštudovanie spisu po skončení vyšetrovania (§ 208 ods. 1 Trestného poriadku), a konštatoval, že s postupom vyšetrovateľa v napadnutom konaní sa stotožňuje, nezistil závažné procesné pochybenia, ako ani potrebu realizovať žiadne osobitné prokurátorské opatrenie.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v podstatnom namietajú, že v napadnutom konaní vyšetrovateľa sa vyskytujú viaceré obdobia nečinnosti, vyšetrovanie v ich trestnej veci, ktoré začalo 22. januára 2019, nebolo ani po uplynutí doby vyše dva a pol roka od jeho začatia a vznesenia obvinenia skončené. Pritom poukázali, že v zmysle § 209 ods. 2 Trestného poriadku je vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov potrebné skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia. Sťažovatelia zároveň namietajú, že k odstráneniu zbytočných prierahov v napadnutom konaní vyšetrovateľa nedošlo ani napadnutým prípisom úradu špeciálnej prokuratúry.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa, ako aj napadnutým postupom a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry, zakázal vyšetrovateľovi a úradu špeciálnej prokuratúry pokračovať v porušovaní základného práva

sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadosťučinenie.

5. Sťažovatelia zároveň ústavný súd požiadali o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním vyšetrovateľa, ako aj napadnutým postupom a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry. Podľa názoru sťažovateľov v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, keďže ani po viac ako dva a pol roku od vznesenia obvinenia nebolo vyšetrovanie v ich trestnej veci skončené.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľmi formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľov je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým konaním vyšetrovateľa:

10. Vo vzťahu k sťažovateľmi napadnutému konaniu vyšetrovateľa ústavný súd konštatuje, že napriek rozsiahlosti ústavnej sťažnosti (14 strán, pozn.) z jej obsahu nie je zrejmé, v čom konkrétne mal spočívať zásah vyšetrovateľa do označených práv sťažovateľov. Sťažovatelia totiž v ústavnej sťažnosti bližšie konkrétne nevymedzili, resp. neidentifikovali konkrétne obdobia prípadnej nečinnosti, neefektívnej činnosti alebo príklady zmätočnej, nezákonnej, nekoordinovanej, nesústreďenej a nehospodárnej činnosti vyšetrovateľa, ktoré mali mať vplyv na porušenie ich označených práv. Uvedenie týchto elementárnych indícií pre rozhodnutie ústavného súdu si pritom nevyžaduje ani kvalifikovaného právneho zástupcu.

11. Sťažovatelia v odôvodnení ústavnej sťažnosti len všeobecne a nekonkrétne argumentujú v podstate tým, že v napadnutom konaní vyšetrovateľa sa vyskytujú viaceré obdobia nečinnosti (ktoré však konkrétne neidentifikujú), ako aj tým, že vyšetrovanie v ich trestnej veci nebolo ani po uplynutí doby viac ako dva a pol roka od jeho začatia a vznesenia obvinenia skončené, hoci v zmysle § 209 ods. 2 Trestného poriadku je vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov potrebné skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia. V tejto súvislosti ústavný súd len pre úplnosť poukazuje, že šesťmesačná lehota stanovená § 209 ods. 2 Trestného poriadku na skončenie vyšetrovania obzvlášť závažných zločinov nie je lehotou fixnou, keďže v zmysle § 209 ods. 3 Trestného poriadku prokurátor môže policajtovi určiť inú lehotu, akú má vyšetrovanie ešte trvať. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd zároveň pripomína, že už v minulosti opakovane vyslovil právny názor, že pojem „zbytočné prieskumy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012).

12. Z uvedeného vyplýva, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľov absentuje uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. konkrétne relevantné ústavnoprávne odôvodnenie.

13. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

14. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane konštatoval, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (II. ÚS 346/2021, IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

15. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti neuviedli žiaden ústavnoprávne relevantný argument, ktorý by vôbec umožňoval ústavnému súdu posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia označených práv

sťažovateľov napadnutým konaním vyšetrovateľa, a preto v tejto časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na ich odstránenie (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

17. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľov napadnutým konaním vyšetrovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým konaním a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry:

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

19. V súvislosti s napadnutým konaním a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľov je už *prima facie* zjavne neopodstatnená. Úrad špeciálnej prokuratúry totiž na žiadosti sťažovateľov z 10. júna 2021, resp. z 21. júna 2021 o odstránenie priesťahov v napadnutom konaní vyšetrovateľa reagoval napadnutým prípisom z 23. júla 2021, t. j. vec vybavil po mesiaci od podania druhej z predmetných žiadostí sťažovateľov, čo vylučuje, aby ústavný súd vyhodnotil postup úradu špeciálnej prokuratúry ako postup porušujúci základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 770/2016).

20. Sťažovateľmi napadnuté konanie a prípis úradu špeciálnej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. medzi sťažovateľmi napadnutým konaním a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká

príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým konaním a prípisom úradu špeciálnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

22. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

23. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľov nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu